

SOLITUD

VÍCTOR CATALÀ

EPICENTRE
PIONERES

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Sala Petita
Del 05/03/20 al 05/04/20
#solitudTNC

Informació pràctica del TNC:

Sala Petita

Del 05/03/20 al 05/04/20

#solitudTNC

Horaris

Funcions generals:

- Dimecres 11 i 18 de març a les 19 h
- Dijous i divendres a les 20 h
- Dissabte a les 19 h ***novetat de la temporada 2019/2020**
- Diumenge a les 18 h

Funcions escolars, en el marc del Programa social i educatiu del TNC:

- Dimecres 25 de març i 1 d'abril a les 11 h

Durada de l'espectacle: 2 h i 20 min, entreacte inclòs

Edat recomanada de l'espectacle: a partir de 16 anys

Aquest espectacle farà gira pel territori

Preus:

Preu Jove (-50% per joves de fins a 35 anys)	12 €
Preu escolar	12 €
Preu especial	20 €
Preu general	24 €

— Preu Jove: 50% de descompte per joves de fins a 35 anys, Carnet Jove i aturats excepte El TNC Petit (preu fix de 8 €). Imprescindible acreditació.

— Preu escolar: centres educatius en funcions escolars i de públic en general. Cal presentar l'acreditació corresponent.

— Preu especial: compra abans de l'estrena, dia de l'espectador (dimecres), abonats/ades TNC (entrades fora d'abonament), grups (+10 persones), +65 anys, discapacitats (quan la targeta acreditativa identifiqui que necessita acompanyant, l'acompanyant serà gratuït) i famílies nombroses, monoparentals i d'acollida. Imprescindible acreditació.

Material de premsa disponible a www.tnc.cat/premsa

Wi-Fi per als periodistes:

Xarxa: TNC_FreeWifi (clicqueu a l'opció "entrar amb codi pin")

Codi: 95781 Clau: 3574

EL TNC SURT DE GIRA

El TNC surt de gira

Gràcies a una iniciativa conjunta amb el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, durant la temporada 2019/2020 el TNC sortirà de gira amb dues produccions pròpies: *La Rambla de les Floristes*, de Josep Maria de Sagarra, i *Solitud*, de Víctor Català.

I, paral·lelament, el TNC també continuarà fent gires en col·laboració amb altres teatres públics i/o coproductors. En aquest sentit, doncs, els altres espectacles de la programació 2019/2020 que també es podran veure pels territoris de parla catalana seran les coproduccions següents: *La mort i la primavera* (coproducció amb el Festival Temporada Alta), *Europa Bull* (coproducció amb el Premi Quim Masó i Indi Gest), *Malditas plumas* (coproducció amb Sol Picó Companyia de Dansa), *Ahir* (coproducció amb Animal Religion) i *Monroe-Lamarr* (Premi Frederic Roda de Teatre 2018 concedit per la Diputació de Barcelona i coproduït amb VELVET events).

Com a teatre de servei públic, un dels objectius del TNC és potenciar la difusió de les arts escèniques pels territoris de parla catalana per eixamplar, així, la base de públic i arribar a tota la ciutadania.

Gira de *Solitud*:

18/04/2020 El Vendrell, Teatre Àngel Guimerà	15/05/2020 Salt, Teatre Municipal
19/04/2020 Tordera, Teatre Clavé	16/05/2020 Llinars del Vallès, Teatre Auditori
24/04/2020 Sant Andreu de la Barca, Teatre Núria Espert	17/05/2020 Lloret de Mar, Teatre de Lloret
26/04/2020 Sant Boi de Llobregat, Teatre Can Massallera	22/05/2020 Tortosa, Teatre Auditori Felip Pedrell
08/05/2020 Sant Joan Despí, Teatre Mercè Rodoreda	30/05/2020 Reus, Teatre Bartrina
09/05/2020 Barberà del Vallès, Teatre Municipal de la Cooperativa	31/05/2020 Terrassa, Teatre Alegria

Activitats i publicacions entorn de *Solitud*

El Teatre Nacional de Catalunya no vol ser només un espai d'exhibició d'espectacles, sinó sobretot un espai de reflexió i articulació de les arts escèniques catalanes. Per això, es dedica un gran esforç al llarg de la temporada a totes les activitats complementàries, entre les quals hi ha projectes de llarg recorregut amb algunes de les principals institucions culturals públiques catalanes.

Col·loqui de *Solitud*

Sala Petita

13/03/2020, després de la funció

Entrada gratuïta

Els col·loquis sobre els espectacles compten amb la presència d'una persona destacada de la nostra cultura i els membres de la companyia. Una ocasió única per aprofundir en cada proposta escènica amb la mirada particular d'un espectador privilegiat.

Cicle de cinema Per amor a les Arts: *Solitud*

Filmoteca de Catalunya

10/03/2020

La Filmoteca de Catalunya organitza el cicle de pel·lícules Per amor a les Arts que vol posar la mirada en la relació entre el cinema i altres disciplines artístiques, com per exemple el teatre.

La pel·lícula que es projectarà és *Solitud*, de Romà Guardiet, 1991.

Publicacions d'Arola Editors i del TNC:

Volum de Teatre reunit dedicat a Víctor Català a 24 € (en premsa). Es podrà adquirir a: llibreries habituals, www.tnc.cat i taquilles del TNC.

La descoberta del desig. El cru aprenentatge de la soledat

«Passat Ridorta havien atrapat un carro que feia la mateixa via que ells»... L'inici de l'obra més coneguda de Víctor Català és una invitació a capbussar-se en la fascinant riquesa literària de *Solitud*, i en prefigura alguns temes: el paisatge com a vocabulari per expressar l'existència, l'animalitat enfront de l'evolució cultural i tècnica, o el temps com a geografia humana.

Amb la seva gran novel·la muntanyenca, Caterina Albert va alçar la veu d'un dels personatges femenins més apassionants que han nascut dins la literatura catalana. Un periple d'una enorme intensitat vital, marcat per la magnètica descoberta del desig, el cru aprenentatge de la soledat i la lúcida comprensió dels dolors que pesen sobre el món.

Solitud, de Víctor Català

Dramatúrgia	Albert Arribas
Direcció	Alícia Gorina
Escenografia	Sílvia Delagneau
Vestuari	Bàrbara Glaenzel
Il·luminació	Raimon Rius
So	Igor Pinto
Caracterització i ajudanta de vestuari	Núria Llundell
Ajudanta de direcció	Marta Tirado
Ajudanta d'escenografia	Adriana Parra
Alumna en pràctiques del Màster Universitari d'Estudis Teatral	Laura Vago
Oient	Bernat Reher

Repartiment:

Pepo Blasco	Ànima
Oriol Guinart	Matias
Pol López	Pastor
Maria Ribera	Mila
Adrià Salazar	Baldiret
Pau Vinyals	Arnau
Ona Grau / Laura Luna / Adriana Parra	Feixineres

Producció

Teatre Nacional de Catalunya

Agraïments

Confraria de Campaners i Carrillonistes de Catalunya

Associació d'Amics de l'Ermita de Santa Caterina

Anna Casas

Museu de l'Escala

Rafató Teatre

Fundació Ricard Salvat

Alba Alfageme Casanova

Equips tècnics i de gestió del TNC

Alícia Gorina, directora de l'obra

Quan vaig proposar de fer *Solitud* em van dir que era un projecte condemnat al fracàs: impossible plasmar la descripció del paisatge, la simbiosi entre aquest i el cos femení de la protagonista; impossible fer teatral la complexitat i la riquesa de l'ús de la llengua i, sobretot, impossible superar l'experiència individual que la majoria de vosaltres heu tingut quan va llegir la novel·la. A mi, l'empremta de *Solitud* m'acompanya des que la vaig llegir quan tenia 17 anys, i el que us proposem és fer un viatge. *Solitud* és un viatge, és el viatge de la Mila –el del seu desig– fins a esdevenir una persona autoconscient, fins a trobar la llibertat personal en la solitud real però escollida; però per a nosaltres, més important que aquest és el viatge que fa ella com a narradora fins a explicar la seva pròpia història, perquè és quan ordena els fets, quan els explica, que apareix la comprensió. I en aquest sentit, potser és la narradora qui té el viatge més interessant, més que la mateixa Mila. Potser l'important no és tant el que passa a la novel·la com el procés de narrar-ho, i així per a nosaltres el procés en viu, de posar-ho en un escenari i de fer-ho teatral. De posar-hi la veu i de construir aquest bosc de símbols, aquesta personalitat femenina, cap a l'autèntic sentit de les coses. La Mila finalment pren la paraula en el món opressiu dels homes, i es fa amb la seva història. Jo em pregunto, és de fet *Solitud* una obra de teatre impossible? O una novel·la sorprenentment teatral?

Víctor Català, «La solitud», publicat a la revista empordanesa *L'Avi Muné*, 23 de juliol del 1928. (Reproduït a Margarida Casacuberta, *Víctor Català, l'escriptora emmascarada*, L'Avenç, 2020).

La solitud té tantes bel·leses i atractius com la més saborosa companyia. La companyia és tota suavitats i esplendències, tota vivesa de llum i harmonies: la solitud és més obaga, té els matisats ombrívols de les grans fondalades, l'encís soberg i ple de fortitud de les coses feréstegues. En les sonoritats clares i plaents, en la companyia, l'esperit s'hi delecta i s'hi ensopeix en dolça somnolència; en el silenci august de la solitud, l'esperit s'hi endinsa, s'hi enfonsa, s'hi precipita, s'hi desploma, amb l'ardidesa heroica, àvida de misteri grandiloqüent, dels exploradors d'avencs, i és tan sols en aquest silenci pregon, absolut, on queden xuclats i fosos tots els vans sorolls del món extern, que un hom hi sent brunzir el ressò de les veus internes, de les veus meravellosament remotes de la preexistència de l'avior, del germen i de l'entranya de totes les coses; les veus del nostre passat-tenebra, pare del nostre present fúlgid i enlluernador; les veus de l'enllà d'enllà de la vida coneguda... i també el batec incert, l'extremitud, el gemec ofegat de la vida no nada, de la vida que va a revelar-se, esberlant dolorosament l'esclofolla materna. És en aquest silenci august de la solitud, en son ombra nocturnal, on nimba el *pressentiment*, l'auguri sapientíssim, guiatge i ensinistrament de la futura ciència certa, de les veritats esdevenidores. I entre els ordres de veus en la solitud —les del passat, les del pervindre— l'ànima es troba més acompanyada que enmig de la companyia més dilecta o més nombrosa.

I, amb tot, l'home modern, acorralat, obsedit pels afalacs i encisaments de la companyia, hi davalla poques vegades a les seves solituds silencioses, i poques vegades les escolta les veus que li venen del lluny incert, inconegut, de les bandes de l'origen i de la fe... Rarament li escau la ventura de sentir-se viure a si mateix en totes les coses i a totes les coses vivint amb ell. Deixa, per contra, que els dies fugin sobre son cap com voleiades d'ocells de pas, que soscavin el roquer de l'existència, mateix que corrents sordes, les ocurrencies del menut viure quotidià, i entre aquell vol ineficaç i aquesta destrucció apagada, entre aquell no guany i aquesta pèrdua, l'esperit sovint renyit amb son destí, estrany a si mateix, exiliat de son centre real i propi, se li morfon i acluca, xorc, improductiu, amortallat en vida.

Oh, petit amic, que encara estàs en temps de desfer les marrades, de rescabalar-te dels passos perduts, no et deixis encadenar per la dolça enartadora, i qualche volta —quan et sentis massa afeblit i vacil·lant, massa poruc de ser tu mateix i de tot el que et volta—, fug dels seus braços rosats i lluminosos i refugia't en l'ombra propícia i sagrada de la teva solitud! Jo et responc que no hi ha bany més plaent i restaurador que ella per a qui no sia una pura bestieta del Senyor.

Víctor Català, «Al llegidor», pròleg a *Solitud*, 1905. (Edició de Núria Nardi, Edicions 62, 1990).

Llegidor meu: la costum que tinc d'endreçar-te quatre mots explicatius al davant de tots mos llibres, si en altres podies judicar-la vici, és en aquest una vera necessitat.

En efecte, *Solitud* és d'una manera que mereix una breu explicació per a que no me tingues, al llegir-la, per massa tranquil o poc respectuós amb tu.

De raó natural és que tota cosa, abans d'arribar a terme, ha tingut de passar per un període de gestació determinat per sa mateixa naturalesa; i que si, per qualsevol causa se trenca la normalitat d'aquesta gestació, la cosa resultant ha de ressentir-se'n forçosament i forçosament sortir-ne tarada. I això que passa amb totes les coses, passa encara més amb les d'ordre artístic puix per ésser fruit d'especials devocions més que de necessitat material, aqueixes coses tenen un infantament antoxadís i que s'ha de rodejar de precaucions, especial també, si no es vol topar amb un desgavell final per únic resultat.

Jo, com a tocat que sóc de les mentades devocions i per això més desitjós de fer art que mercaderia —fins allà on el meu seny i les forces arriben— havia somiat en donar-te amb la meva primera obreta d'algunes proporcions, l'obra seriosament planejada, meditada i remeditada abans d'escriure-la, escrita després amb catxassa i mirament, deixada reposar més tard per a donar lloc d'aquietar-se el bulliment de les impressions i depressions momentànies i més tard encara repassada llimada i brunyida a sangs fredes per una i altra volta fins a deixar-la neta i purificada de tots aquells defectes enlletgidors que està en la mà i en la paciència de l'autor corregir. És a dir, llegidor meu; jo somniava amb donar-te l'obra primmirada i endreçadeta en què un hi posa tot el que sap i pot i que no és altre que l'obra amb què somnia tot aquell que fa una obra pel sol i propi gust de fer-la.

Mes... ja deia el poeta que els somnis, somnis són i potser per això el meu pobre somni em resultà fallit.

La mare circumstàncies, severa i tallada a l'antiga, que us fa anar drets molt sovint verga en mà, com no en té res de somniadora, no en respecta cap de somni. —Passareu per aquí o per la porta!— nos diu sense contemplacions un cop nos té engrapats; i... com que ella és la forta i nosaltres som els febles, no tenim altre camí que passar per on ella marca. Així jo, que en tots mos llibres havia sigut poc o molt la seva víctima, en aquest molt més que tots els altres m'he vist governat per ella i he hagut de fer lo que ella ha volgut, no lo que he volgut jo. *Solitud*, doncs, no és ben bé la meva obra, sinó l'obra de les circumstàncies; no és el treball de calaix, reposat i definitiu, propi del literat, sinó més aviat el treball... diguem-ne de periodista (però d'un periodista que no en tingués el geni, les condicions, les aficions ni les habituds); el treball fet quasibé al dia, a glops, sense demores gustoses, purgadores d'arrepentiments, sovint a raig de ploma, aquí apressat, allà ralentit segons les necessitats de l'estampa i amenaçat sempre per la imminència del tiratge que en alguns indrets ni lloc dóna a la senzilla correcció de proves. No cal pas fer-te veure —que ben vistent és de si mateix— lo que aquest procediment té de perjudicial per a tota obra i per a tot autor i especialment per a qui, com jo, el consideri el més oposat a sos gustos i a sa manera de treballar i d'ésser. Així, havent-lo hagut d'empellar jo per raó únicament de les despòtiques circumstàncies, vinc ara a pagar-ne, per contra, els plats trencats.

Corresponent a l'anormalitat de sa gestació m'ha sortit l'obra, en definitiva, plena de sobres aquí, plena de falles allà i de pecats mortals i venials en totes bandes. Sens els que, per escapar a mon coneixement escapen també a ma responsabilitat, la consciència m'acusa de bon nombre.

Així, llegidor, te confesso que a mon entendre, trobaràs a mancar en *Solitud* la fortalesa de la concentració, l'entrebancament del mètode, la serenor del repòs depurador i el casticisme assolible ja, avui en nostra llengua; i en canvi, trobaràs que hi sobren tota mena d'errades d'estampa i de ploma, de la lletra esgarriada que fa intel·ligible una paraula, fins a la paraula impròpia o desfocada que desballesta un període, o a l'oració mal construïda que destruu l'harmonia d'un paràgraf, o encara les repeticions vicioses o la poca unitat en les formes d'expressió.

Cert és que bona part d'aquestes errades podrien esmenar-se en una taula final, mes jo no en sóc gaire partidari de taules esmenadores en llibres d'aquesta naturalesa, perquè quan el llegidor arriba a la taula ja les ha atrapades totes pel camí les errades i si li han saltat a l'ull ja les ha corregides d'ell mateix, i si no ja n'ha rebut la impressió dessagnadora; i com en obres purament literàries no s'hi torna gaire sobre les impressions, la primera és la que sol quedar com definitiva.

Aquí tens feta l'explicació que m'ha semblat convenient abans de que llegisses *Solitud*; te l'he feta amb tota lleialtat i ara et diré que sols per a que sàpigues a què atènyer-te al judicar no per a que judiquis amb més benignitat; puix si bé tots els pecats tenen la seva excusa, jo, anc que pecador, reconec que els pecats conscients, voluntaris o no, són els més imperdonables.

MECENES

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

 "la Caixa"

B Sabadell
Fundació

FUNDACION
ACS

Benefactors

Coca-Cola

SOLAN
DE CABRAS

Col·laboradors

Gramona

 FC BARCELONA

fundació
abertis

Catalunya
DENOMINACIÓ D'ORIGEN

COMSA
CORPORACIÓN

MARC MARTÍ

serunion @

LASER
AUTOMOTIUS

MONTIBELLO
EXPERIENCE BEAUTY

Cacaolat

las muns
THE YEAST-MART EXPERIMENT

 **BRITISH
COUNCIL**

Mitjans de comunicació

LA VANGUARDIA

3

**CATALUNYA
RÀDIO**

 el Periódico

EL PUNT AVUI+

a
ara.cat

RAC1

Teatre accessible

 **TEATRO
ACCESIBLE**

 APTENT

Projecte Tàndem

**Fundació
Catalunya
La Pedrera**